

(Τσακμαντ.) Συνών. φρ. *κάθεται σ' ἀναμμένα κάρβουνα*. Τσουγκράει τὰ δαυλιά (ἐπὶ τῶν φυγοπό-
νων, τῶν προτιμώντων νὰ κάθηνται παρὰ τὴν ἐστίαν, ἀντὶ
νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐργασίαν των) αὐτόθ. || Παροιμ.
Ὁ ἕνας ξύλο, ὁ ἄλλος δαυλι (ἐπὶ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν
αὐτὴν κατάστασιν) Πελοπν. (Λάστ.) "Ολοὶ κούτσοιρο κι
αὐτὸς δαυλι (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) I. Βενιζέλ., Παροιμ.²,
195, 250. *Μάθανι πὼς δίν' ἢ Μαλάμον, τρέχ' ἢ Αὐγερινός μὴ*
τοῦ δαυλι (ἐπὶ ὑπερβολικῆς καλωσύνης) Θεσσ. (Τσαγκαρ.)
Κάθε δαυλι μετὸν καπνὸ τοῦ (ἐκαστος τῶν ἀνθρώπων
ἔχει τὰς περιπετείας του) Ἀνάφ.

Ξύλα κούτσουρα, δαυλιά καμένα
(ἐπὶ τῶν ἀσυνάρτητα λεγόντων) Ἡπ. Λευκ. κ.ά.

Τσάννα, βάβαλα, δαυλιά καμένα
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) || Γνωμ.

Κάλλιο Μάρτης 'ς τὰ δαυλιά | πάρα 'ς τὰ προσηλιακά
(διότι, παρὰ τὸ ἐντονὸν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἡ ἐπικρα-
τοῦσα εἰσέτι εἰς τὸ ὑπαιθρον ὑγρασία δύναται νὰ προκαλέσῃ
κρυολογήματα) Πελοπν. (Βραχν.)

Ἡρῶθι ἢ αἰ - Λιάς, | σ'μάστι τὰ δαυλιά
Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) Συνών. γνωμ. τ' αἰ - Λιάς,
γυρίξει ὁ καιρὸς ἀλλήλως. || Αἰνιγμ.

Πέ πὶς 'ς τὸ σπὶτ' μας δαυλιά παραχωμένα
(τὰ πράσα) Θράκ. (Γέν. κ.ά.) || Ἀσμ.

Μὲ κάλεσε μὲ' ἀρχόντισσα, νὰ πάω νὰ ξενοχτήσω,
σκύψτω, φιλῶ τὸ κούτσουρο, πιάνω δαυλι καμένο
Ἡπ.

Τὴ μανρειδιρὴ μὴν πάρη, τοῦ δαυλι τοῦ καπνισμένου,
τὴν ἀσπρειδιρὴ μὴν πάρη, τοῦ πουντιζ' τ' ἀλευρουμένου
Μακεδ. (Δαμασκην.)

Ἐχω κόρη κ' ἔχω πίκρα, | γιὰ θὰ κάθουμ' ὅλη νύχτα
νὰ συμπράξω τὰ δαυλιά, | νὰ τῆς φκειάσω τὰ προικιά
Πελοπν. (Κορινθ.) || Ποιήμ.

Τὴ νύχτα πὸν παράδερες μ' ἕνα δαυλι 'ς τὸ χέρι
κ' ἐσπιθοβόλεις κερανοὺς κ' ἐφεγγες σὰν ἀστέρι
Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 2, 231.

Τοῦ ἀπελπισμένου αὐτοῦ χοροῦ εἶναι ὁ Καψάλης πρῶτος.

.....
Κρατεῖ 'ς τὸ χέρι τοῦ δαυλι μετὰ φλόγα...

Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 149. Συνών. ἀποδαυλι 1, ἀ-
ποκαῖδι 1, δάδα, φωτόξυλο. β) Μεταφ., ἐπὶ με-
γάλης στενοχωρίας Πελοπν. (Σκορτσιν.) Στερελλ. (Ἀσπρό-
πυργ.): *Ἐχω ἕνα δαυλι πὸν με καίει Σκορτσιν*. 2) Λεπτὸν
τεμάχιον ξύλου κατάλληλον πρὸς καῦσιν, καυσόξυλον Εὐβ.
(Ψαχν.) Θράκ. Πελοπν. (Ἀνώγ. Καρδαμ. κ.ά.) Πόντ.
Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων.: *Ἐφόρτωσε ἕνα φορτωμάτσι*
δαυλιά Καρδαμ. Σῦρε 'ς τὸ βοννὸ νὰ φέρ'ς κἄνα δαυλι Ψαχν.
Θὰ πάρον τοῦ δαυλι κι θὰ σ' τὰ τσακίσουν τὰ πλιβρά! Ἀχυρ.
Τ'μπιτσόκουφι μὴ τοῦ δαυλι! αὐτόθ. *Θὰ ντὶ κιάσουν μ' ἔγκι*
τὸ δαβέλι, κοφόχρονε... (θὰ σὲ πιάσω μ' αὐτὸ τὸ δαυλι...) Τσακων.
Συνών. πατσούλι, τσάκνο. β) Μεταφ., ἐπὶ πράγματος λεπτοῦ καὶ ἐπιμήκους, ἰδίως ἐπὶ τῶν κνη-
μῶν τοῦ ἀνθρώπου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.):
Μάζω τὰ δαυλιά σου! Ὀλυμπ. *Τ'ν ἔχ' σὰ δαυλι αὐτός!*
(ἐνν. τὸ πῆος) Ἀχυρ. 3) Μεταφ., ὁ λίαν μελανοῦ χρώ-
ματος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων Ἡπ. (Κουκούλ.)
Μακεδ. (Ροδοχώρ.): *Μπερὲ δαυλι!* Ροδοχώρ. *Μ' κήκι ἢ*
πίττα ἀπονκάτ', γιῶνι δαυλι Κουκούλ. 4) Ἡ νόσος τῶν
δημητριακῶν ἀνθραξ Ἡπ. Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Συνών. βλ.
εἰς λ. δαυλίτης 1. β) Ὁ ἐξ ἀνθρακος προσβληθεὶς σῖ-
τος ἢ ἀραβόσιτος Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ.) κ.ά.: *Ἐγινε*

δαυλι τὸ γέννημα Αὐχίον. Καρουσ. Συνών. δαυλίτης 2.
5) Μεταφ., ὁ ἀμαθὴς Ἡπ. Συνών. κούτσουρο (πβ.
τὸ ἀρχ. στελέχος).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Δαυλῆς* καὶ ὡς παρων. Πελοπν. (Δυρ-
ράχ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. *Γαυλιά*, τὰ ὡς τοπων. Ρόδ.

δαυλιά ἢ, Μεκεδ. (Βόιον Σιάτ.) — Α. Ἐφταλ., Μετάφρ.
Ὁδ., T 69 — Λεξ. Δημητρ. *δαυλιά* Θράκ. ἐνταβελιά Τσα-
κων. (Μέλαν.) *γαυλέα* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀ.

1) *Δαυλί 1*, τὸ ὅπ. βλ., Θράκ. Μακεδ. (Σιάτ.) 2) Τὸ
διὰ τοῦ δαυλοῦ κτύπημα Κάρπ. Μακεδ. (Βόιον) — Α. Ἐφταλ.
ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ἡ τάχα θὲς μετὰ τῆς δαυλῆς νὰ πεταχτῆς 'ς τὸ δρόμο;

Α. Ἐφταλ., ἐνθ' ἀν. 3) Τὸ διὰ βεβρεγμένου πανίου, τῆς
πάνας, καθάρισμα τοῦ δαπέδου τοῦ φούρνου ἀπὸ τὴν
ἀνθρακίαν Λεξ. Δημητρ. Συνών. *πᾶνισμα*. 4) Ἡ ἀνα-
κίνησις τῶν καιομένων ἐν τῇ πυρᾷ δαυλῶν πρὸς ἀναζωπύ-
ρωσιν ταύτης Λεξ. Δημητρ.

δαυλιάζω Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. (Ἀχεντρ. Μονο-
φάτσ.) Κυκλ. Σχινοῦς. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.
δαυλιάζω Πόντ. (Χαλδ.) *δαυλιάζου* Ἡπ. (Κόνιτσ. Κουκούλ.
Μέγα Περιστ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Βλάστ. Δασοχώρ. Κατα-
φύγ. Κοζ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Φθιώτ.) *νταβελιά-*
ζου Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλί.

1) Ἀνακινῶ τοὺς δαυλοὺς ἐν τῇ ἐστίᾳ πρὸς ἀναζωπύρωσιν
Χίος — Λεξ. Δημητρ. Συνών. *δαυλίζω 1*, *συδαυλί-*
ζω, *συμπάλλω*. 2) Κυριολ. καὶ μεταφ., καίω, κάμνω
νὰ καῖ τι ὡς καίεται ὁ δαυλὸς Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἰων. (Κρήν.)
Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀχυρ.) Χίος:
Φωτιά νὰ τὸν δαυλιάσῃ! (ἀρά) Χίος. Συνών. *φωτιά νὰ*
τὸν κάψῃ! *Μὴν τὰ βάψ'ς ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλα 'ς τοῦ φούρνου,*
γιατὶ θὰ τοῦ δαυλιά'ῃς τοῦ φουμι Κουκούλ. *Μὴ δαυλίσεις, οὐρ'*
ρ'ναῖκα, μὴ τοῦ φαῖ σ'! Ἀχυρ. *Μ' δαυλίσει τ' γλῶσσα ἢ*
πρώτ' χαψιά! (ἐνν. καυτὸς ζωμὸς ἢ ἡ πιπεριά) αὐτόθ.
Δαυλιάζ'. Αὐτὸ δὲν τρώει αὐτόθ. *Δαυλιασμένε!* (ἀρά)
Καταφύγ. *Νὰ καοῦνε καὶ νὰ δαυλιάσουνε!* (ἀρά) Κρήν.
3) Κτυπῶ διὰ δαυλοῦ Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.):
Κάτσι καλά, γιατί θὰ σὶ δαυλιάσουν! Ἀχυρ. 4) Ἀποξηραί-
νομαι, γίνομαι ὅπως ὁ δαυλὸς ὡς καυσόξυλον, ὡς κοῦ-
τσουρο, καὶ μεταφ., ἀκίνητοποιεῖμαι Ἡπ. Θήρ. Ἰων.
(Κρήν.) Κρήτ. Κυκλ.: *Ἡ δαυλίασα 'πὸ τὸ κρύο* Θήρ. *Νὰ*
δαυλιάσῃ ἢ ἐρμη don χέρα, γιατί 'χει κλεμμένα! Κρήτ. *Ἐ-*
δαυλίασε καὶ δὲ μπορεῖ νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τσι πόνοους Κρήτ.
Ἐδαυλίασ' ὁ παδέρμος ὁ ἀέρας καὶ δὲ δὰ 'πολιχνίσουμε σή-
μερο Κρήτ. Συνών. ἀποδαυλίζω, ἀποξυλιάζω.
5) Γίνομαι μέλας ὡς καμένος δαυλός, μαυρίζω Μακεδ.
(Βλάστ.) κ.ά.: *Δαυλίσει σᾶν τοὺν κόρακα* Βλάστ. 6) Ἐπὶ
δημητριακῶν, προσβάλλομαι ὑπὸ ἀνθρακος ἢ σκωριάσεως, ἐκ
τοῦ μέλανος χρώματος τὸ ὅποιον παρουσιάζει ὁ προσβε-
βλημένος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας στάχυς Ἡπ. (Κόνιτσ. Κουκούλ.
Μέγα Περιστ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Δασοχώρ. Κοζ.) Σχινοῦς.
Χίος: *Δαυλιάζει τὸ σιτάρι* Χίος. Ὁ δαυλὸς δαυλιάζει τὸ
σιτάρι Σχινοῦς. *Τὰ τσόκαλα τοῦ σπόρου δὲν δὰ καίμι,*
γιὰ νὰ μὴν κᾶν' τοῦ καλαμπόκι δαυλό, νὰ μὴ δαυλιάσ'
Κόνιτσ. *Δαυλίσει φέτους τοῦ κριθάρ' μας, οὔτι τοῦ σπόρου*
δὲν πήραμαν Κουκούλ. *Τοὺν Οὐκτώβριον δὲν προνζιαλ-*
νοῦν φουμί, γιατί δαυλιάζουν τὰ σιτάρια (προνζιαλοῦν =
φρυγανίζου) Κοζ. *Γιὰ νὰ μὴ δαυλιάσουν τὰ σ'τάρια, ἐκεί-*

νη τὴ μέρα δὲν δίνουν φωτιά ἐξω αὐτόθ. Σ'τάρ' δαυλιασμένου Κόνιτσ. "Εφαγι ψουμὶ δαυλιασμένου κ' εἶνι ζαλισμένους 'Ανασελ.

δαυλιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. δαυλιάρ'ς Στερελλ. (Γραν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαυλί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α ῥ η ς.

Δυστυχῆς, δύσμοιρος ἐνθ' ἀν.: *Τί νὰ σ' κάμ' οὐ δαυλιάρ'ς, ἔχ' τρία πιδιά!* Γραν. Πουπουί, τί τὸν ἡδρι τοῦ δαυλιάρ'! αὐτόθ. *Τί ἔχ' πάθ' οὐ δαυλιάρ'ς οὐ Κώστας μ' ἱκεῖνον τοῦ πιδί!* Εὐρυταν. Συνών. δαυλοκαμένος, καημένος, μαῦρος.

δαυλιὰς ὁ, ἐνιαχ. γαυλιὰς Κάρπ. ("Ελυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαυλί.

Δαυλίτης 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαύλιασμα τό, "Ηπ. (Δωδών.) —Θ. 'Ορφανίδ., Γεωπον., 2. 61

Ἐκ τοῦ ρ. δαυλιάζω.

1) Δαυλίτης 1, τὸ ὅπ. βλ., Θ. 'Ορφανίδ., ἐνθ' ἀν.

2) Δαυλίτης 2, τὸ ὅπ. βλ., Δωδών.

δαυλίδα ἡ, "Ηπ. Κεφαλλ. Κύθν. Λευκ. Μύκ. Πελοπ. ('Ολυμπ.) Στερελλ. ('Ακαρν.) Τῆν.—Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 224 —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαυλί καὶ τῆς παραγωγ., καταλ. -ί δ α.

1) Πιθαν., τὸ φυτὸν Λάθυρος ὁ ἐτήσιος (*Lathyrus annuus*) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (*Papilionaceae*), παράσιτον τῶν σιτηρῶν, τοῦ ὁποῦ ὁ καρπὸς εἶναι μέλας ὡς ὁ κεκαυμένος δαυλὸς Κύθν. Μύκ. Τῆν.—Χελδρ. - Μηλιαρ., ἐνθ' ἀν. Συνών. καρβουρήθρα. 2) Δαυλίτης 1, τὸ ὅπ. βλ., Λευκ. Πελοπ. ('Ολυμπ.) Στερελλ. ('Ακαρν.) Τῆν.: "Εχ' δαυλίδα τοῦ σ'τάρ' Λευκ. Μὰ τί ψουμὶ νὰ σοῦ βγάλῃ τοῦτο δὰ τὸ σιτάρι, πού 'ναι γιομᾶτο δαυλίδα; 'Ολυμπ. Κοίτα νὰ τρανῇ δαυλίδα πῶχ' αὐτὴ ἡ ῥόκα (= ὁ στάχυς τοῦ ἀραβοσίτου) 'Ακαρν. 3) Σῖτος προσβληθεὶς ὑπὸ ἀνθρακός "Ηπ. —Λεξ. Δημητρ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαυλίες Ρόδ.

δαυλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) Πόντ. (Χαλδ.) Χίος —Λεξ. Δημητρ. δαυλίζω Θράκ. (Αἶν.) Μακεδ. (Βερτίσκ. Καταφύγ. Λαγκαδ.) δαυλίζω Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ταυλίζω Πόντ. (Σταυρ.) δαυλίδω Σύμ. δραυλάου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαυλί.

1) 'Ανακινῶ τοὺς δαυλοὺς πρὸς ἀναζωπύρωσιν Θράκ. (Αἶν.) Μακεδ. (Βερτίσκ. Λαγκαδ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Σάμ. —Λεξ. Δημητρ.: Τὴ δαυλίζου τ' φουτιά Βερτίσκ. Τοῦ κοντόξυλου εἶνι γιὰ νὰ δαυλίζουμι Λαγκαδ. || Γνωμ. "Οσον δραυλά ι κάνεις τὴ φουτιά, τόσου ἀνάβ' (ὅσον περισσότερον παρακινεῖ καὶ ἐνθαρρύνει τις μίαν ἐνέργειαν, καλὴν ἢ κακὴν, τόσον τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι περισσότερον ἐντονα) Σάμ. Συνών. βλ. εἰς λ. δαυλιάζω 1. 2) Κυριολ. καὶ μεταφ., καίω ἢ καίγομαι Μακεδ. (Καταφύγ.) Νάξ. ('Απύρανθ.): Νὰ κάβγεται καὶ νὰ δαυλίζεται τ' ἀχείλι τζη! (ἀρά) 'Απύρανθ. Δαυλισμένου! (ἀρά) Καταφύγ. Συνών. δαυλιάζω 2. 3) Κτυπῶ διὰ δαυλοῦ, ραβδίζω Χίος. Συνών. δαυλιάζω 3.

δαύλισμα τό, Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 107

Ἐκ τοῦ ρ. δαυλιζω.

Δαυλίτης 1, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. συνάπιδισμα.

δαύλιστρο τό, ἐνιαχ. δαύλιστρον Μακεδ. (Βερτίσκ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. δαυλιζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τ ρ ο.

Εὐλὸν χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸ συδαύλισμα, ἥτοι τὴν ἀναμόχλευσιν τῆς πυρᾶς εἰς τοὺς λαϊκοὺς φούρνους ἐνθ' ἀν.: *Αὐτὴν' ἐφίρι τοῦ δαύλιστρον ἰδῶ;* Βερτίσκ. Συνών. συνδαύλιστρο.

δαυλίτης ὁ, πολλαχ. δαυλίτ'ς βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαυλὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς.

1) Ἡ νόσος τῶν σιτηρῶν ἀνθραξ (*Ustilago carbo*) προκαλουμένη ὑπὸ δύο μικρομυκήτων, τοῦ *Ustilago tritici*, προσβάλλοντος τὸν στάχυν, ὅστις προσλαμβάνει κατ' ἀρχὰς χρῶμα φαῖον καὶ εἴτα μέλαν, καὶ τοῦ *Tilletia tritici*, προσβάλλοντος τοὺς κόκκους πολλαχ.: *Τὸ σ'τάρι - τὸ κριθάρι* τὸ 'πιασε φέτος δαυλίτης καὶ χάλασε Πελοπ. (Κορινθ.) *Δὲ γάναμι σ'τάρ' φέτον, τὰ 'φαῖ οὐ δαυλίτ'ς* Εὐβ. ("Ακρ.) *Πιντακάθαρων σ'τάρ', σὰ κιχριμπάρ' εἶνι, οὔτι δαυλίτ' ἔχ' οὔτι ψώρα* Εὐβ. ('Αγία 'Αν.) *Τὰ μισὰ τσαὶ παραπάνω στάχυα ἔχουνε γίνει δαυλίτης* Πελοπ. (Καρδαμ.) *Θὰ κοσκινίσουμε τὸ σπόρο τοῦ σ'ταριου καὶ θὰν τὸ ραντίσουμε μὲ ἀλογόπετρα, γιὰ νὰ μὴν πιᾶσῃ δαυλίτη (ἀλογόπετρα = θεικὸς χαλκός) Πελοπ. (Κλειτορ.)* *Τὸ σπόρο τὸ ραντίζουμε μὲ τὸ χαλκὸ, γιὰ τὴν ἀρρώστια τὸ δαυλίτη* Πελοπ. (Λάμπ.) *Δαυλίτ'ς γένεται, ἅμα δὲν τοῦ πιράσης 'ς τ' γαλαζόπιτρα (=θεικὸν χαλκὸν) Θεσσ. (Τρίκερ.)* *Τοῦ ἰδίου τοῦ στάχ' ἱκεῖνον τὸ 'βλιπὶς μαῦρον, μαῦρα τὰ μπουρμπόλια, κι ἅμα τὸ 'τριβίς, γέμιζαν τὰ χέρια σ' μανρίλα, ἀρρώστια δηλαδή, δαυλός, δαυλίτ'ς* Θεσσ. (Σκληθρ.) *Τῆς μουντζούρωσα τίς μουντρέλες τῆς μὲ δαυλίτη* Πελοπ. (Καρδαμ.) *Τὸ σ'τάρι ἔχει δαυλίτη, πρέπει νὰ πλυθῇ, γιὰ τὸ ψουμὶ του γίνεται μαῦρο σὰ σβουνιά αὐτόθ. Συνών. βρώμησι, δαυλάδα, δαυλί 4, δαυλίδα 2, δαυλός 3, καπνιά, μαυρή, μαυρίλα. 2) Ὁ ἐξ ἀνθρακός προσβληθεὶς σῖτος Εὐβ. Θράκ. Πελοπ. (Κορών.) κ.ά. — Α. Καρκαβίτσ., Παλ. ἀγάπ., 102 —Λεξ. Δημητρ.: "Επισι καταχνιά κ' ἔκαψι τοῦ σ'τάρ' κὶ γίν'κι οὐλο δαυλίτ'ς Θράκ. φέτος πού δὲ μέστωσε τὸ σ'τάρι εἶναι ἢ ἀφούρα ἢ δαυλίτης (ἀφούρα = ἰσχνὸν) Πελοπ. (Καρδαμ.) "Οταν κάνουνε ἀρχὴ καὶ σπέρνουνε, δὲν δανείζουνε φωτιά, γιὰτὶ κάνει τὸ γέννημα δαυλίτη Κορών. "Αμα θεριστῇ ἄψητο τὸ σιτάρι, γένεται δαυλίτης, σταχτώνει Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἀν. Συνών. δαυλί 4β.*

δαυλιτιάζω Λεξ. Αἶν. δαυλιτιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαυλίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α ῥ η ς.

Ἐπὶ σιτηρῶν, προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου δαυλίτης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: *Δαυλιτίασαν τὰ σ'τάρια φέτον* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *"Αμα εἶνι δαυλιτιασμένου τοῦ σ'τάρ', ἄφ'τον νὰ πάη 'ς τοῦ καλὸ τ'!* αὐτόθ. *Οὐλο τοῦτο τοῦ σ'τάρ' εἶν' δαυλιτιασμένου αὐτόθ. Εἶνι ποντὰ καλαμπόκια δαυλιτιασμένα αὐτόθ.*

δαυλιτιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. δαυλιτιάρ'κου Στερελλ. (Αἰτωλ.)